

מאיר "שלי"

ביום חמישי, ביום בו אושפזת, הוזמנתי לחתונה של בנו של אחד מחיילי בסדיר, אותן מעשרות שמחות שאני מוזמן ומשתדל לא להחמיץ.

כמידי מפגש כזה, עולים זכרונות משותפים. כך גם הפעם.

"מה עם הקצין המבוגר שהיה איתנו במלחמה?" שואל אותי רוני האב המאושר באותה חתונה, לא רציתי להכנס לשיחה על מנת לא לערבב שמחתו באירועים פחות נעימים "בסדר" עניתי קצרות אבל עכשיו שמחה לא מלחמות.

אני זוכר, הוסיף חיליק אחד מחיילי, איך הוא עבר בעמדות, הגיש לנו אוכל ובעיקר עודד אותנו.

בדרך הביתה חשבתי לעצמי, תראה מה הם זוכרים, אם רק היה מאיר יודע.

אז לכם חיליק, רוני ואחרים, לקהל ואני חושב שגם לי, אספר על מאיר "שלי".

הכרנו בזמן שירותי הסדיר, היית קצין קישור לאו"ם בעמדה שכנה, השתכנת אצלי במוצב. למרות פער הגילים, גילך היה כפול משלי, נקשרנו.

יוני, אמרת לי ערב אחד, אתה לא דורש מהם יותר מידי? תירגולים, אימונים, שיעורים? בזה אני מאמין השבתי לך, בזמן מבחן נראה אם טעיתי!

אבא טוב היית לחיילי אבל עכשיו הם צריכים מפקד!

פרצה המלחמה, דאגתי לך, נתתי הוראה להחזיר אותך מיד, כשאני חושב לעצמי "נראה אם הוא יצליח להגיע" הגעת!

שעתיים אחרי שפרצה האש, הכל גהינום מסביב דמות מפויחת זוחלת בתוך התעלות, אתה מאיר, תמונה שלא אשכח לעולם, בידך צלחת אוכל, או מה שנשאר ממנה, "תאכל יוני, אתה חייב לאכול משהו", כעסתי, בשביל זה הסתכנת?!

שטויות, אתה משיב לי, אתה אחרון, כולם כבר אכלו.

בימים הבאים ראיתי אותך מסתובב בעמדות, מעודד, עוזר, טוען תחמושת. אחרי מספר ימים עזבת, נפרדנו בחיבוק חם, הודיתי לך על העזרה, התנצלתי שלא הספקנו לדבר. תבוא לדגניה אמרת לי באופטימיות. אם נצא בחיים אבוא! יצאנו.

הגעתי לדגניה. בפעם הראשונה בדיוק חזרת מביקור אצל חיילי הפצועים. זו היתה דרכך, פעם בשבוע נוסע לקובי לבית לוינשטיין, נפגש עם הורים שכולים, לא יודע את נפשו אם לא ידע פרטים על מישהו שזקוק.

הכרתי את המשפחה המקסימה. מאז, עברו כבר כפול שנים מגילי אז, לי, לאישתי וילדי, משפחת ברהון וילדיהם היא משפחה שניה. חוץ מגנטיקה יש לנו כל מה שבמשפחה צריך להיות.

הכרתי אותך לעומק חרוץ, חכם, רודף ידע, חוש הומור, ישר כסרגל. ציונות במיטבה. וילדו הגדולה מכולם, ציפורה, עם מסירות אין קץ עד יומך האחרון, עם התעניינות בנו ובילדינו, עם עצות טובות לאורך כל 42 שנות הכרותנו.

השנים האחרונות לא היטיבו איתך מאיר אבל דע לך שטופלת במסירות ובאהבה וגם אנחנו היינו אתכם.

וגם לך ולעצמי אני חייב תשובה: לא מנת האוכל שהבאת לי היתה חסרה לי, היום אני יודע שכנראה רגש האבהות שהוגש עם אותה מנה, שכנראה גם אנחנו, הקשוחים והמחוספסים היינו זקוקים לו, הוסיף לרוני, חיליק, גבי, לי ולאחרים עידוד וכח להמשיך.

ואזכיר לך מאיר את שאמרת לי פעמים רבות: בדרישותך הגבוהות מחייליך לא טעיתי!

ואוסיף – גם באהבתי אלייך לא טעיתי!

יהיה זכרך ברוך.